

Arrest

nr. 234 532 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Jemenitische nationaliteit te bezitten, dient op 17 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 6 januari 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 9 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Jemenitische nationaliteit te bezitten en een Arabisch soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 6 juni 1996 in Al-Nadira, gelegen in de provincie Ibb.

U hebt altijd in al-Nadira gewoond, behalve toen u na uw middelbaar gedurende drie maanden een Engelse cursus hebt gevolgd in Sana'a. U hebt gewerkt op de landbouwgronden van uw vader en in een supermarkt.

U hebt twee broers en twee zussen. Zij wonen, net als uw ouders, in Jemen.

In 2016 nam u deel aan betogingen om de Houthis de toegang tot de universiteit te verhinderen. Desondanks zijn zij er toch in geslaagd om de universiteit binnen te vallen, en u en andere medestudenten werden meegenomen en voor een bepaalde tijd vastgehouden. Jullie werden vrijgelaten nadat verschillende handelaarsfamilies van studenten de Houthis onder druk hadden kunnen zetten.

Op 1 november 2016 ging u met de bus naar de havenstad Aden, van waaruit u het vliegtuig nam naar Maleisië. U verbleef enige tijd in Maleisië en op 1 februari 2017 vloog u naar Kenia. In augustus 2017 ging u naar Iran en werd u naar Turkije gesmokkeld. In september 2017 werden uw vingerafdrukken geregistreerd op het Griekse eiland Lesbos.

In Lesbos verbleef u ongeveer een jaar en twee à drie maanden in een tent in het vluchtelingenkamp Moria. In die periode was u ook vrijwilliger bij de organisatie 'Humans 4 Humanity'. Op een dag zorgde deze organisatie ervoor dat u en andere vluchtelingen zouden gehuisvest worden in een huis buiten het vluchtelingenkamp. Dit was echter buiten de buurtbewoners gerekend die betoogden en amok maakten, waardoor jullie zich na een week gedwongen voelden om terug te keren naar het kamp in Moria.

U kreeg na ongeveer een jaar en twee à drie maanden een internationale beschermingsstatus in Griekenland. U werd daarop overgeplaatst naar een opvangstructuur in Thessaloniki. U zocht er werk maar u vond er geen en u kon geen taal cursus volgen. U had ook huiduitslag en dokters hebben u niet geholpen.

Omwille van de slechte levensomstandigheden, de gebrekkige medische bijstand en het racisme besloot u eind 2018 om Griekenland te verlaten. U voer mee op een schip naar Italië en reisde door naar België, waar u op 28 december 2018 aankwam. Uw verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd op 17 januari 2019.

U wilt niet terugkeren naar Griekenland. Evenmin wilt u terug naar Jemen, omwille van de oorlogssituatie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Jemenitisch paspoort, een kleurenkopie van uw Jemenitische identiteitskaart, een SD-kaart, een badge van 'Humans 4 Humanity', een visitekaartje, medische documenten van Fedasil, een voorschrift van Doctors Without Borders en medische documenten van ERCI, voorschriften opgesteld in het Grieks, een attest van het Centrum voor Geestelijke Gezondheid Brugge en acht kleurenkopieën van foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u medische problemen hebt (CGVS p.6). Dit gegeven wordt door het CGVS niet betwist doch dient opgemerkt dat er zich tijdens het gesprek op het CGVS geen problemen hebben voorgedaan. Daarenboven hebben noch u noch uw advocaat bezwaren gemaakt tegen het plaatsvinden van het gehoor en werd er u bij aanvang van het gesprek duidelijk te kennen gegeven dat u ten allen tijde om een pauze kon vragen zo u daar nood aan zou hebben (CGVS p.2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een internationale beschermingsstatus hebt gekregen in Griekenland eind 2018 (CGVS, p. 5; Verklaring DVZ punt 22).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland verlaten hebt wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u de levensomstandigheden in Griekenland gelden, met name het gebrek aan toegang tot een taal cursus en de arbeidsmarkt, de ontoereikende medische zorg en racisme.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Zo blijkt dat u direct na uw aankomst op het Griekse eiland Lesbos opvang kreeg in een tent in het vluchtelingenkamp Moria voor een periode van ongeveer een jaar en twee maanden. Het is algemeen geweten dat de Griekse asielinstanties een enorme vluchtelingenstroom te verwerken krijgen, maar in de mate van het mogelijke proberen mensen op te vangen en oog te hebben voor kwetsbare profielen, een gegeven dat ook blijkt uit uw verklaringen dat er in Moria kamp containers waren voorbehouden voor gezinnen. Bovendien dient vastgesteld dat u omwille van uw huiduitslag een andere tent toegewezen had gekregen en dat de Griekse overheid wel degelijk rekening hield met uw persoonlijke situatie. U kreeg dagelijks eten en maandelijks een vergoeding van 90 euro. Nadat u een internationale beschermingsstatus had gekregen, werd u ondergebracht in een opvangstructuur in Thessaloniki. Daar deelde u een caravan met vijf personen (CGVS, pp. 5-6). Hieruit blijkt geenszins dat

u blootgesteld werd aan een mensonwaardige behandeling daar sinds de registratie van uw asielaanvraag en zelfs na de toekenning van een beschermingsstatus in een bed, bad en brood werd voorzien. U stelt weliswaar dat het eten niet lekker was en dat u huiduitslag en schimmels kreeg, maar dit zijn blote beweringen waarbij u de oorzaak van deze fysieke problemen niet kan linken aan de levensomstandigheden in het kamp met enig concreet bewijs (CGVS, pp. 6-7).

U stelt dat u geen werk vond. Hierbij dient echter te worden gewezen op uw verklaringen dat u niet de enige was die werkloos was en dat het moeilijk was om werk te vinden omdat u in Thessaloniki ver van de stad woonde. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat u de volledige toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd. Bovendien gaat dit louter om socio-economische problemen en is het ook niet vreemd dat het in het huidige economische Griekse klimaat moeilijk was om een job te vinden. Dienaangaande dient te worden toegevoegd dat u niet hebt geprobeerd om zich de Griekse taal eigen te maken, hoewel dit uw kansen op de arbeidsmarkt toch enigszins had kunnen vergroten. U stelt dat u bij Arabieren die in het kamp woonden, hebt geïnformeerd naar taalcursussen, maar dat zij van niets wisten. U voegt eraan toe dat u ook niemand hebt gezien die een taalcursus volgde. Het is verbazend dat u hier niet grondiger naar hebt geïnformeerd, bijvoorbeeld bij een of andere organisatie of overheidsinstantie. Dat u ook niet weet of u in aanmerking kwam voor een beroepsopleiding, is verder een indicatie dat u geen doorgedreven pogingen hebt ondernomen om in Griekenland een leven op te bouwen (CGVS, p. 9).

Verder verklaart u dat u in Griekenland huidproblemen maar ook psychische problemen had en dat er geen adequate medische behandeling voorhanden was. Deze verklaringen dienen echter te worden genuanceerd. U stelt immers dat u wel degelijk een keer naar een psycholoog bent gegaan, weliswaar op eigen kosten en dat u na meer dan een jaar in Griekenland, wel een afspraak met een dokter had gekregen in Thessaloniki, maar dat u niet nog eens twee maanden wou wachten alvorens u die dokter kon zien. Bovendien hadden Doctors Without Borders en een andere organisatie u wel medische voorschriften gegeven, maar stelt u dat de zalf niet hielp en dat u ze zelf moest betalen. Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat u van elke vorm van medische bijstand verstoken werd (CGVS, pp. 8-9 & 11).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Verder in uw verklaringen hekelt u het racisme. U geeft als voorbeeld dat de organisatie 'Humans 4 Humanity' huisvesting voor u en andere vluchtelingen had geregeld, maar dat jullie dit huis al na een week moesten verlaten omwille van protesten van buurtbewoners. De politie is tussengekomen en de betogers zijn bedaard maar de politie wou niet dat de situatie later uit de hand zou lopen en raadde jullie aan te vertrekken. Daarop belden jullie een organisatie op die jullie terugbracht naar het vluchtelingenkamp in Moria, waar u verder verbleef. Gepeild of u buiten dit eenmalige incident nog problemen hebt gekend met burgers, autoriteiten of politie, stelt u dat u en enkele vrienden een keer werden opgepakt tijdens een straatfeest en na twee uur mochten beschikken. U kent de reden voor de aanhouding niet. Daarnaast stelt u dat er soms racistische woorden vielen. Ook haalt u aan dat er onderling tussen de vluchtelingen veel problemen waren. Uw vriend werd eenmaal door een andere groep vluchtelingen aangevallen en u deelde mee in de klappen. Buiten dit incident had u geen persoonlijke problemen met deze of andere vluchtelingen (CGVS, pp. 5, 7-8, 10). Uit voorgaande incidenten kan dan ook geen persoonsgerichte vrees worden afgeleid, en deze lopen geenszins op tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Voor de volledigheid dient hier nog aan toegevoegd te worden dat de door u aangehaalde medische problemen niet kunnen volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen aan sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de vooraangaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin

van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u neergelegde documenten niet in staat zijn om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De afgedrukte foto's en badge van 'Humans 4 Humanity', evenals de SDkaart met foto's en filmpjes geven weer dat u betrokken was bij de organisatie 'Humans 4 Humanity', en tonen ook schermutselingen tussen verschillende personen en betogers op straat, maar deze elementen aan sich worden hier niet betwist. De twee foto's van in Iran tonen een landschap dat zich eender waar kan situeren en op de andere foto staat u met een blauw oog. Deze foto's zijn geenszins een bewijs van de omstandigheden waarbij u dit blauw oog zou hebben opgelopen. Het visitekaartje van een dokter, de medische documenten (medisch dossier Fedasil, attest opgesteld door het Centrum voor Geestelijke Gezondheid Brugge, voorschrift van Doctors Without Borders, 'Medical Record Sheet' van ERCI, de doktersvoorschriften en het visitekaartje in het Grieks) zijn louter een indicatie van de medische problemen die u zou hebben, maar ze zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen, aangezien uw medische problemen op zich hier niet ter discussie staan. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking op uw identiteit en nationaliteit, dat hier evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsverplichting; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Waar het CGVS van mening is dat uit de verklaringen die de verzoeker heeft afgelegd niet blijkt dat hij Griekenland heeft verlaten ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, stelt verzoeker van mening te zijn *“dat zijn verklaringen omtrent zijn situatie in Griekenland wel van dien aard zijn dat het Commissariaat- Generaal had dienen te besluiten tot een andere beslissing. Verzoeker heeft zijn subsidiaire bescherming gekregen november 2018 en heeft eind 2018 besloten dat de situatie in Griekenland onhoudbaar geworden was. Met andere woorden, verzoeker heeft oprechte inspanningen geleverd om in Griekenland te blijven doch dit bleek een onmogelijke opdracht gezien alle moeilijkheden die hij daar ondervond”*.

Verzoeker onderbouwt zijn stelling als volgt:

Aangaande de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland stelt hij:

“Vooreerst merkt de verzoekende partij op dat het CGVS op generlei wijze aantoont dat personen met een recht op internationale bescherming in Griekenland hier in concreto recht op hebben. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS dit ook is gaan toetsen aan de actuele situatie van de verzoeker. Allereerst heeft verzoeker oprechte inspanningen geleverd om in Griekenland te blijven. Verzoeker heeft zijn subsidiaire bescherming gekregen in november 2018 en heeft eind 2018 besloten dat de situatie in Griekenland onhoudbaar geworden was. Vanaf het moment dat verzoeker aankwam in Griekenland op 4 september 2017 begonnen de problemen. Zo verklaart de verzoeker ondermeer tijdens het gehoor » en citeert een passage van pagina 5 van het gehoorverslag CGVS. Verder stelt verzoeker dat “het CGVS meent dat de verzoeker deze rechten en voordelen kon genieten. Verzoeker meent dat het CGVS de verklaringen van verzoeker niet ernstig neemt. Verzoeker overloopt de volgende domeinen waar de verzoeker in concreto uitleg geeft. a) Omtrent de tewerkstelling en de integratie Verzoeker verklaarde dat hij geen werk vond in Griekenland wegens het gebrek aan werk en het gebrek aan inspanningen die de Griekse autoriteiten leverden voor vluchtelingen met een beschermingsstatus te doen integreren. Zo is onder andere de taalkennis bovendien een belangrijke voorwaarde om tewerkstelling te bekomen. Verzoeker kreeg hierin geen enkele ondersteuning. Verzoeker verklaart dan ook dat hij geen werk kon vinden, ook al was hij gemotiveerd en heeft hij serieuze inspanningen geleverd” en citeert vervolgens pagina 9 van het gehoorverslag CGVS en stelt vervolgens “Het mag duidelijk zijn dat vreemdelingen die het Grieks niet kennen voor een schier onmogelijke opdracht staan om aan werk te komen. De motivering van het CGVS is dienaangaande ronduit belachelijk. Het CGVS toont in zijn bestreden beslissing bijgevolg onvoldoende aan dat de verzoeker wel degelijk de nodige rechten kan inroepen teneinde zich te integreren, tewerkstelling te kunnen bekomen en taallessen te krijgen”.

Met betrekking tot de sociale bescherming, gezondheidszorg en huisvesting in Griekenland stelt verzoeker dat *“Het CGVS verschuilt zich werkelijk achter een standaardmotivering, zonder in concrete rekening te houden met verzoekers verklaringen. Ook omtrent de sociale bescherming, gezondheidszorg en de huisvesting is het CGVS niet ernstig. Indien de verzoeker werkelijk niet de oprechte intentie had om in Griekenland een leven uit te bouwen, dan had hij niet de moeite gedaan om gedurende langere tijd in Griekenland te blijven. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij al op een onmenselijke manier werd behandeld tijdens zijn lopend verzoek om internationale bescherming, dat hij nota bene gedwongen diende aan te vragen. Verzoeker kreeg geen enkele vorm van hulp en ondersteuning » en citeert vervolgens pagina 6 van het gehoorverslag CGVS. Met verwijzing naar pagina 7 van het gehoorverslag CGVS stelt hij dat hij “tijdens zijn lopend verzoek om internationale bescherming zelfs geen onderdak gekregen van de Griekse autoriteiten. Hij diende hier zelf voor in te staan ” en dat hij “geen directe toegang kreeg tot medische zorgen in Griekenland” en citeert in dit verband pagina 7 van het gehoorverslag CGVS.*

Verzoeker stelt vervolgens dat hij *“tijdens zijn gehoor bijgevolg doorleefde verklaringen afgelegd omtrent diverse aspecten, die aantonen dat de situatie in Griekenland niet de toets van het artikel 3 E.V.R.M. kunnen doorstaan. Uit het administratief dossier blijkt dus dat de verzoekende partij veel meer heeft verklaard over de slechte opvang in Griekenland, dan de bestreden beslissing laat uitschijnen. De bestreden beslissing doet uitschijnen dat verzoekende partij geen enkele moeite heeft ondernomen teneinde zijn situatie te verbeteren of een toekomst op te bouwen in Griekenland. Verzoeker heeft integendeel na zijn positieve beslissing nog een langere periode getracht om het hoofd boven water te houden. Verzoeker is dus ernstig gegriefd door deze motivering. Verzoeker heeft immers tijdens zijn verblijf in Griekenland zelf ervaren hoe slecht de verdere opvolging was van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Er was geen werk, geen ondersteuning, geen onderdak, gewoonweg niets. Verzoeker kwam op straat terecht ».*

Verzoeker stelt verder dat zijn verklaringen volledig in de lijn liggen van rapporten over de actuele situatie van vluchtelingen en migranten in Griekenland. Hij verwijst vooreerst naar de « *Study in Focus: integration of refugees in Greece, Hungary, Italy* » van het Europees Parlement 2018 en stelt dat “De studie beschrijft duidelijk dat er problemen zijn met betrekking tot de huisvesting en dat er een tekort is aan concrete integratieprogramma's waardoor de arbeidsmarkt niet beschikbaar is voor de erkende vluchtelingen. “Italy and Greece also took steps to improve access to primary health care, especially for vulnerable groups. In Hungary, asylum seekers, refugees and persons with subsidiary protection status are also entitled to free primary health care, but only for a fixed period. There are however drawbacks in the implementation of these integration measures. One is the shortage of concrete integration programs, so that in practice labour market integration measures are often not available. A second issue is the lack of coordination among employment services and institutions in charge of integration policies. Delays in registration procedure is a further problem. The gravity of the crisis is another factor reducing employment opportunities for asylum seekers and refugees. All the three countries show problems in the provision of accommodation and housing. Although asylum seekers are accommodated in reception centres during application procedures, the provision of affordable housing for recognised refugees and beneficiaries of international protection is constrained by lack of funds and housing shortages, especially in urban areas. Overall, notwithstanding the improvement made, the effective implementation of reception and integration measures is still inadequate, particularly in Greece and Italy, due to their weak administrative capacity and little experience in the management of large inflows of asylum seekers and refugees.” Verder: “Among the main challenges faced by the three countries are: the lack of experience and capacity in the integration of asylum seekers and refugees; the lack of funding ensuring the long-term sustainability of programmes and extended coverage; the shortage of housing and accommodation facilities; the increasing negative attitudes towards asylum seekers and refugees. Existing research and evaluations suggest that effective integration policies benefit not only immigrants, but also the receiving society. However, the capacity to manage effective integration policies depends very much on the possibility to govern migration flows and to avoid massive increases over a short time span concentrated in few territorial areas. The main policy implications thus relate to: • how to share the reception burden and to promote a fairer distribution of asylum seekers across Member States; • how to improve the countries' intervention capacity, supporting MSs and local actors in the actual implementation and monitoring of reception and integration measures; how to provide continuous funding for reception and integration programmes.” Het CGVS kan zich dus niet louter schuilen achter een standaardmotivering waarin wordt geponeerd dat verzoeker automatisch recht heeft op alle rechten verbonden met het statuut van internationaal beschermd persoon, als het CGVS hier geen aantoonbare bewijsstukken van kan voorleggen.”

Verzoeker verwijst verder naar het AIDA rapport en citeert “Despite the solidarity with refugees generally exhibited by local communities, incidents of racist violence and tension have been recorded through 2018 both on the islands and the mainland. As recently noted by the coordinator of the Racist Violence Recording Network there is an alarming expansion of racism and a continuation of the culture of violence at neighbourhoods. Attacks took place against refugees, members of solidarity groups and civil society organisations, and in one case against Asylum Service staff. A number of examples from 2018 are recounted below: (...) In March 2019, in Samos, the parents' association has kept their children out of a primary school in order to protest against the participation of refugee children in classes. The Minister of Migration Policy and Minister of Education have firmly condemned these incidents. The Supreme Court Prosecutor has ordered an investigation into potential racist motivation. Racist incidents are also reported on the mainland. Among others, in March 2018, an arson attack took place against the Afghan Migrant and Refugee Community Centre in central Athens, responsibility for which was claimed by a far-right extremist group. Racist attacks have been reported against migrants in Athens area (Nikea, Rentis, Peristeri and Sepolia) in January and May 2018 by groups of 5 to 10 persons.⁵⁹² In June 2018, members of the parents' association in a school in Athens have been verbally and physically attacked, due to the fact that the members of the Pakistani community participated at the school's closing celebration. In September 2018, two unaccompanied children living in a shelter in Oreokastro, Thessaloniki were attacked by a group of ten people. Before attacking the children the group asked the boys “where they came from”. One of the unaccompanied children has been hospitalised following the attack. A parliamentary question was submitted by 47 Members of Parliament with regard to this incident. The parliamentarians refer to a recent increase in racist attacks against migrants and refugees. In February 2019, migrant workers in Larissa were severely beaten by their employers, due to the fact that they complained of not having been paid. An attack with a petrol bomb took place in February 2019 against the apartment of a ten-member Iraqi family in Thessaloniki. In March 2019, unaccompanied minors residing in a shelter in Konitsa, Ioannina were attacked while they were playing basketball. One of the minors, severely beaten, sustained a fracture and was transferred to the hospital.

The perpetrator was arrested some days after the attack and has been identified as person related to far right groups. In Vilia, Attica, a hotel where dozens of refugees are being housed was attacked with stones after local residents voiced opposition to their arrival. The Supreme Court Prosecutor has also ordered an investigation into potential racist motivation for this case. An interpreter of GCR, a recognised refugee, together with another refugee, was also attacked in the centre of Athens by a group of eight persons wearing masks in March 2019. Both persons were severely beaten. The GCR interpreter suffered a serious injury in his hand from a sharp object. An application has been filed before the Police Office against Racist Violence." Verzoeker stelt vervolgens dat het onbetwistbaar is "dat Griekenland te maken heeft met racisme. Dit zijn nog maar enkele voorbeelden, dus er zijn er sowieso nog veel meer. Verzoeker heeft hier ook mee te maken gehad, en heeft dit ook vermeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Maar niet alleen racisme is een probleem in Griekenland, ook werk en medische zorg is een groot probleem, zoals ook al eerder vermeld. In het AIDA rapport staat dus verder: "According to the law, asylum seekers have access to the labour market as employees or service or work providers from the moment an asylum application has been formally lodged and they have obtained an asylum seeker's card. Applicants who have not yet completed the full registration and lodged their application i.e. applicants who are pre-registered, do not have access to the labour market. As noted in Registration, the average time period between pre-registration and full registration across the country was 42.3 days in 2018, while the average time period between pre-registration through Skype and full registration is potentially longer. However, and as also observed by the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, access to the labour market is seriously hampered by the economic conditions prevailing in Greece, the high unemployment rate, further obstacles posed by competition with Greek-speaking employees, and administrative obstacle in order to obtain necessary document, which may lead to undeclared employment with severe repercussions on the enjoyment of basic social rights. " Verder: "In October 2018, UNHCR issued the findings of a participatory assessment in which a sample of 1,436 asylum seekers and refugees participated. According to this survey: "Most participants reported difficulties in accessing the labour market. They attributed this to a lack of information, high unemployment rates, lack of required documentation (e.g. residency permits, passport), language barriers, the remoteness of some sites from cities, and lack of job advice and placement support... Participants found the programmes on self-reliance and employment limited and unstructured... The remote location of some sites and RICs from cities were noted as notable obstacles to self-reliance, integration and co-existence... The lack of Greek language classes, which most perceive to be required for integration, was a commonly referenced issue. While most participants have social security numbers (AMKA), they have difficulty obtaining other documents such as AFM and unemployment cards from OAED. In addition, asylum seekers face further obstacles to opening bank accounts, including those dedicated for the payment of the salary, which are a precondition for payment in the private sector. The four major banks in Greece have repeatedly refused to open bank accounts to asylum seekers, even in cases where a certification of recruitment is submitted by the employer. "In fact, this policy offends against the spirit and the letter of the law, excluding thus the asylum seekers from the labour market. At the same time, employers willing to recruit asylum seekers are discouraged because of this significant barrier or, even when hiring them, face the risk of penalties", as highlighted by the civil society organisation Generation 2.0." En verder: "According to national legislation, asylum seekers are entitled free of charge access to necessary health, pharmaceutical and hospital care, including necessary psychiatric care where appropriate. L 4368/2016, which provides free access to public health services and pharmaceutical treatment for persons without social insurance and vulnerable, is also applicable for asylum seekers and members of their families. In spite the favourable legal framework, actual access to health care services is hindered in practice by significant shortages of resources and capacity for both foreigners and the local population, as a result of the austerity policies followed in Greece, as well as the lack of adequate cultural mediators. "The public health sector, which has been severely affected by successive austerity measures, is under extreme pressure and lacks the capacity to cover all the needs for health care services, be it of the local population or of migrants". On the Eastern Aegean islands, access to health remains particularly restricted due to lack of staff, coupled with persisting overcrowding. For example, in the RIC of Samos there was only one doctor present throughout 2018 cover medical needs, while the population in the RIC exceeded five times the centre's capacity. Since the doctor resigned in February 2019, health needs are now only covered by the understaffed hospital of the island. As noted by UNHCR, "across the islands and on some camps in the mainland the low number of staff under the Ministry of Health, in particular doctors and cultural mediators, is not sufficient to help refugees with medical and psychosocial needs. The limited public mental health institutions in Greece are a particular concern."

Verder verwijst verzoekende partij ook naar het artikel van Commissioner for Human Rights: "Greece must urgently transfer asylum seekers from the Aegean islands and improve living conditions in reception facilities." van 31/10/2019 n.a.v. het bezoek van Dunja Mijatovic aan Griekenland en citeert:

"The situation of migrants, including asylum seekers, in the Greek Aegean islands has dramatically worsened over the past 12 months. Urgent measures are needed to address the desperate conditions in which thousands of human beings are living," said today the Council of Europe Commissioner for Human Rights, Dunja Mijatovic, at the end of a five-day visit to Greece during which she visited reception facilities in Lesbos, Samos, and Corinth. The Commissioner is appalled by the unhygienic conditions in which migrants are kept in the islands. "It is an explosive situation. There is a desperate lack of medical care and sanitation in the vastly overcrowded camps I have visited. People queue for hours to get food and to go to bathrooms, when these are available. On Samos, families are chipping away at rocks to make some space on steep hillsides to set up their makeshift shelters, often made from trees they cut themselves. This no longer has anything to do with the reception of asylum seekers. This has become a struggle for survival. " Praising the strength of the asylum seekers and the solidarity of humanitarian staff and local communities who are trying to bring some measure of dignity to the camps, the Commissioner calls on the Greek authorities to take urgent measures to meet the vital needs of all these people and safeguard their human rights. "If not urgently and adequately addressed, these abysmal conditions, combined with existing tensions, risk leading to further tragic events," she adds. She also recommends strengthening the humanitarian assistance to those that remain or will arrive on the islands. "The authorities must boost the capacities of local hospitals, set up ad hoc medical facilities in the reception camps and increase the number of health care professionals in the islands in order to provide migrants and local residents with the medical care they are entitled to". Other practical measures with an immediate impact, such as improving the distribution of food and providing more washing facilities and toilets, can and must be taken. (...) Lastly, Greece and the EU should also promptly consider how services for local communities can be better supported. They have been generously hosting large numbers of refugees and migrants for many years now, but their exasperation with the current, untenable situation is undeniable. "There is no lack of information available to European countries on how to handle the migration flows in a coordinated, safe and organised manner which upholds the human dignity and rights of migrants. Right now, the people on the islands do not need another summit nor another co-operation agreement. What they urgently need is that political leaders stop looking away and finally implement the measures that everyone is aware of, but no-one seems ready to embrace."

Verder verwijst verzoeker naar een recent artikel, gepubliceerd door Helena Smith in The Guardian van 1 november 2019 met als titel: "Greece passes asylum law aimed at curbing migrant arrivals" en stelt dat "Ook dit artikel heeft betrekking op het bezoek van Dunja Mijatovic in Griekenland: "(...) "The situation of migrants, including asylum seekers, in the Greek island camps has dramatically worsened over the past 12 months," said Dunja Mijatovic, Europe's commissioner for human rights, after visiting Lesbos and Samos, the islands most affected by the influx from Turkey. "Urgent measures are needed to address the desperate conditions in which thousands of human beings are living. " More than 35,000 men, women and children are stuck on Greek islands facing the Turkish coast, with the vast majority trapped in asylum limbo. Greece is in the midst of the sharpest increase in refugee arrivals since 2015, when more than a million people, mostly from Syria, crossed over from Turkey into Europe via the Aegean isles. (...) Human rights defenders fear the law will make it easier for authorities to detain asylum seekers. narrow their right to work and restrict access to international protection for vulnerable people, including unaccompanied children. "The new bill is a naked attempt to block access to protection and increase deportations in the face of the recent increase in arrivals," said Eva Cosse, Greece researcher at Human Rights Watch. "The Greek government should instead prioritise resolving the humanitarian crisis that the deeply flawed deal with Turkey has caused for asylum seekers," she added, claiming the law would make it harder for torture victims to be recognised as such. The aid organisation Médecins Sans Frontières said the legislation had failed to address the medical needs of thousands of refugees and migrants, reducing their already limited chances of accessing specialised care. This month the United Nations refugee agency expressed concern about the proposed law changes, saying they could weaken the protection of refugees. Opponents say the new regulations will make procedures even more convoluted, exacerbating a logjam likely to get worse if, as looks likely, the increase in arrivals continues. "This law is going to aggravate the system," said Lefteris Papagiannakis, the former vice-mayor of Athens in charge of migrant and refugee affairs. "We're going to see a lot more people without documents and a lot more obstacles to access asylum. And that will mean added pressure on services already at breaking point."

Verzoeker verwijst ook nog naar een artikel van 'Pro Asyl' van 18 april 2019, "Get out! In Greece recognized refugees have to leave their accommodation.". "The announced eviction of recognized refugees from accommodation in EST/A flats and official refugee camps will lead to homelessness and destitution for many as very few steps have been taken so far by the Greek authorities in practice to secure the refugees' autonomous living and equal integration into Greek society. (...) PRO ASYL/ Refugee Support Aegean (RSA) reiterate that despite the recently presented national integration strategy, beneficiaries of international protection did not and do not yet have access to a comprehensive plan and programme for their integration that would provide Greek language learning and their participation in training or job seekers' programmes. This results in beneficiaries of international protection finding themselves in a disadvantaged position in comparison to the local population seeking employment. In March 2019, the Ministry of Migration Policy announced the launch of the »HELIOS 2« programme. However, the programme is expected to start in June 2019 and provides integration activities and rental support only for six months and only for 5.000 recently recognized refugees. Further, the Greek authorities have not ensured in practice equal access to the national system of social support to beneficiaries of international protection. Thus, the accommodation benefit is granted only to those who are legally resident in the country for at least five years and can provide a rental agreement document. As a result, refugees recognized after 2014 are being excluded from access to this benefit. In addition, the social solidarity benefit (KEA) is granted under specific requirements to those being able to provide a valid rental agreement of a minimum six-month duration or have been given a homelessness certificate by the Municipality social services. PRO ASYL/RSA have documented extensively the great difficulties that certain categories of homeless refugees have to obtain a homelessness certificate. Although those refugees evicted from their accommodation will receive an extension of cash, in view of the above, PRO ASYL/ RSA strongly believes that on its own the extension will not cover their basic living needs beyond the stipulated three-month period. In practical terms, the extension of cash assistance for a period of three months will not ensure that they can find other accommodation and have access to social benefits as individuals applying for KEA have to provide a rental agreement for a minimum of six months. Under such conditions, the eviction of beneficiaries of international protection from refugee camps or flats will lead them to homelessness and inability to cover their basic needs as they will not be able to find employment or receive social benefits. PRO ASYL/ RSA urges the Greek authorities to adhere to their obligations under international, EU and national legislation and ensure the minimum of a dignified and secure living to all individuals residing in the country including refugees and stop taking steps that lead this particularly vulnerable group to homelessness and destitution".

Tenslotte verwijst verzoeker naar een artikel, gepubliceerd door RS Aegean: "Returned recognized refugees face a dead-end in Greece" van 09/01/2019 : "In June 2017, Refugee Support Aegean (RSA)/ PRO ASYL published a legal note where they documented the alarming living conditions for beneficiaries of international protection in Greece. Those entitled to protection were confronted not only with the lack of opportunities for integration into the Greek society, but also with often inadequate living conditions and an extremely precarious socio-economic situation that often leads to a struggle for mere survival. RSA / PRO ASYL concluded that such a situation undermines the effectiveness of the protection measures enshrined in the 1951 Geneva Convention and in European law. (...) On 30 August 2018, RSA/PRO ASYL made an update to its 2017 Legal Note that shows that the living condition of recognized refugees in Greece has not improved. The update has the form of an Expert Opinion that was submitted at the end of August 2018 to a German Administrative Court examining the conditions that a single male recognized refugee would face upon his return in Greece. The Expert Opinion concluded that there are still widespread deficits in the reception, care and integration of beneficiaries of international protection. RSA/PRO ASYL have also followed up cases of returned refugees from other European countries to Greece and documented how they live homeless or in precarious conditions in occupied buildings in Athens or in abandoned buildings without access to electricity or water. An illustrative case is that of a vulnerable four-member family of recognized refugees returned from Switzerland at the end of August 2018 that is published today. Upon their return to Greece, the family ended up homeless, was denied crucial benefits and the two parents could not find employment. In practice, refugees still have no secure and effective access to shelter, food, the labour market and healthcare including mental health care. International protection status in Greece cannot guarantee a dignified life for beneficiaries of protection and is no more than protection "on paper". (...) The refugee family's odyssey is one indicative example of the situation of all those vulnerable recognized refugees who have been returned by other European countries to Greece and try to survive without being able to secure the basics such as secure housing, sufficient food and appropriate health care. Aza's words spell out this reality. She said to us: "We cannot be safe here. We cannot survive here.... We long for a home. We want just freedom and peace. Me, I need to breathe, (just) breath.... I want to study and work. I want

us just to live like human beings, to be respected and to respect, to sleep with full stomachs, to feel safe....".

Verzoeker besluit zijn betoog door te stellen dat hij *"dus niet enkel coherente verklaringen af, hij staat dit ook met objectieve informatie. Het is aan het CGVS om het tegendeel te bewijzen. Een loutere standaardmotivatie, waaruit geen grondig onderzoek naar de situatie blijkt, kan onmogelijk aanvaard worden. Dit impliceert een schending van de onderzoeksplicht. De bestreden beslissing zal aldus vernietigd dienen te worden. Verzoeker heeft zoals eerder uiteengezet oprechte inspanningen geleverd, doch hij werd in strijd met wat het CGVS tracht voor te houden in de bestreden beslissing ernstig benadeeld in Griekenland. Verder kan opgemerkt worden dat het duidelijk is dat het CGVS niet grondig ingaat op de situatie van Griekenland. In het vrij kort gehoor stelt het CGVS zelfs verschillende vragen over verzoekers situatie in Jemen terwijl de beslissing daarentegen enkel en alleen in gaat op de situatie in Griekenland. Dit toont nogmaals aan dat het CGVS de beoordeling van verzoekers concrete situatie in Griekenland niet serieus neemt. Dit is vanwege het CGVS niet ernstig te noemen. De bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal stoelt zich op onjuistheden, onvolledigheden en neemt op generlei wijze de verklaringen van verzoekende partij in overweging."*

Verzoeker vraagt de beslissing, dd. 09/01/2020 en ter kennis gegeven via aangetekende zending op 10/01/2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, te hervormen, dienvolgens aan de verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens in ondergeschikte orde aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) genomen op 13/11/2019 en ter kennis gegeven via aangetekende zending op 13/11/2019;
2. Study in Focus: integration of refugees in Greece, Hungary, Italy' van het Europees Parlement 2018;
3. Aida Rapport: Greece 2018;
4. Artikel van Commissioner for Human Rights: *"Greece must urgently transfer asylum seekers from the Aegean islands and improve living conditions in reception facilities."* dd. 31/10/2019;
5. Artikel, gepubliceerd door Helena Smith in The Guardian: *"Greece passes asylum law aimed at curbing migrant arrivals"* dd. 01/11/2019;
6. Artikel, gepubliceerd door Pro Asyl: *"Get out! In Greece recognized refugees have to leave their accommodation."* dd. 18/04/2019;
7. Artikel, gepubliceerd door rseagean: *"Returned recognized refugees face a dead-end in Greece"* dd. 09/01/2019;
8. Bewijs kosteloze rechtsbijstand.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming

(herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatie richtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, punten 63-65, 67-70).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.*

De parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.4. Beoordeling

2.4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Asielprocedure richtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van 5 prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije. Op de vraag of artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker reeds subsidiaire bescherming is verleend in een andere lidstaat, wanneer de levensomstandigheden voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest, dan wel niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest; verklaart het Hof van Justitie voor recht:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.”

Het Hof herinnert ook aan de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en wijst er onder meer op dat *“[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte*

gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88). Het Hof benadrukt verder dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof stelt hierover dat “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (punt 90) en dat “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 91).

2.4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het EURODAC Search Result ‘M’ aanduidt voor verzoeker alsook GR1MOR20170925297588 (administratief dossier, stuk 17) wat betekent dat hij een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland. Verder verklaart verzoeker in het verzoekschrift dat hij in november 2018 de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen (verzoekschrift, p. 4) en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij op 4 of 5 september 2017 asiel heeft aangevraagd in Griekenland en een jaar en drie maanden later een beslissing kreeg en een verblijfsvergunning (gehoorverslag CGVS, p. 5). De Raad wijst er op dat uit artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn volgt dat verblijfsvergunningen uitgereikt aan personen die internationale beschermingsstatus genieten beperkt zijn in de tijd en hernieuwbaar. Evenwel is dat niet het geval voor de toegekende (vluchtelingen of subsidiaire beschermings-) status die in principe geldig blijft zolang de nood aan internationale bescherming blijft bestaan en die slechts kan worden ingetrokken of beëindigd indien de voorwaarden in artikel 14 dan wel artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn vervuld zijn, waarbij de bewijslast bij de overheid ligt, en mits het naleven van een aantal procedurele waarborgen, waaronder het recht om gehoord te worden en toegang tot een effectief rechtsmiddel (zie artikelen 44 t.e.m. 46 van de Asielprocedurerichtlijn). De Raad stelt vast dat niet uit het administratief dossier blijkt, noch door verzoeker wordt aangetoond, dat deze status werd ingetrokken of opgeheven of dat de Griekse wetgeving op dit vlak strijdig zou zijn met de verplichtingen onder het EU asielacquis.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen informatie verstrekt waaruit blijkt dat personen die voorheen een internationale beschermingsstatus hebben verworven in Griekenland, die dit land verlaten hebben maar wiens verblijfsvergunning ondertussen verstreken is, ernstige problemen zouden ondervinden om een nieuwe verblijfsvergunning te bekomen of deze te verlengen. Naar het oordeel van de Raad stelt de bestreden beslissing terecht dat kan worden aangenomen dat “zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen”. De Raad stelt ook vast dat verzoeker de bestreden beslissing op dit punt niet betwist.

2.4.3. Waar verzoeker opwerpt dat het CGVS op generlei wijze aantoont dat personen met een recht op internationale bescherming in Griekenland hier *in concreto* recht op hebben en dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS dit ook is gaan toetsen aan de actuele situatie van de verzoeker, merkt de Raad vooreerst op dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de EU lidstaten vereist dat de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaan dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door het Unierecht erkende grondrechten in acht nemen, maar dat dit vermoeden weerlegbaar is (HvJ, Ibrahim e.a., punt 84). De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd gehoord over de levensomstandigheden in Griekenland en de redenen waarom hij er niet wil blijven of

er terugkeren. Daaruit blijkt dat de commissaris-generaal zijn verzoek om internationale bescherming aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en verzoeker de kans heeft gekregen om dit vermoeden te weerleggen, wat hij ook in de procedure voor de Raad poogt te doen. Ook uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker nu zijn verklaringen omtrent zijn huisvesting in Griekenland, toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg en het racisme dat hij zou hebben ervaren in deze beslissing worden onderzocht en beoordeeld. Verder stelt de Raad vast dat het Hof van Justitie heeft verduidelijkt in het arrest *Ibrahim e.a.* dat de bewijslast voor het weerleggen van het vermoeden dat andere EU lidstaten de grondrechten in acht nemen bij de verzoeker ligt (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88).

Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, en de argumenten naar voor gebracht in het verzoekschrift komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij in Griekenland een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt of dat zijn basisrechten er niet zouden gegarandeerd zijn of de voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland kunnen worden bestempeld als onmenselijk of vernederend in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ.

Waar verzoeker stelt dat hij geen werk vond in Griekenland wegens het gebrek aan werk en het gebrek aan inspanningen vanwege de Griekse autoriteiten voor de integratie van personen met een internationale beschermingsstatus en geen ondersteuning kreeg om de nodige taalkennis te verwerven, dat hij geen werk kon vinden en serieuze inspanningen heeft geleverd, wijst de Raad er op dat voor zover verzoeker de relevante passages uit het gehoorverslag zonder meer citeert, hij er niet in slaagt de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen, nu hij zich beperkt tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen zonder de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij niet de enige was die werkloos was en dat iedereen werk zocht (gehoorverslag CGVS, p. 9), dat hij cursussen Engels volgde (gehoorverslag CGVS, p. 9), dat de Arabieren in Thessaloniki hem vertelden dat er geen cursussen Grieks waren (gehoorverslag CGVS, p. 9). De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden zeer moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie in het land maar uit de informatie aangebracht door verzoeker blijkt niet dat personen met internationale beschermingsstatus de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat het absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien. Voor zover verzoeker verwijst naar de in het AIDA Greece 2018 rapport gedocumenteerde problemen die verzoekers om internationale bescherming ondervinden inzake toegang tot de arbeidsmarkt, wijst de Raad erop dat dit niet dienstig kan worden ingeroepen nu verzoeker een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland. Ook waar hetzelfde AIDA rapport inderdaad melding maakt van verschillende moeilijkheden die personen met internationale bescherming ervaren om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt wordt onder meer verwezen naar de hoge werkloosheidsgraad, de moeilijke economische omstandigheden, de moeilijkheden om een werkloosheidskaart te bekomen en het gebrek aan taallessen Grieks, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat het hierdoor voor hem onmogelijk is om in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen. Waar de Raad kan aannemen dat het voor personen met internationale beschermingsstatus moeilijk is om aan werk te geraken gezien de huidige situatie in Griekenland, blijkt uit deze informatie evenwel niet dat het voor hen onmogelijk is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt. Voor zover er een tekort is aan taallessen in Griekenland, volstaat dit als dusdanig niet om aan te tonen dat het verzoeker, als persoon met een internationale beschermingsstatus, structureel onmogelijk wordt gemaakt om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. De Raad kan aannemen dat kennis van het Grieks toegang tot de arbeidsmarkt vergemakkelijkt, maar verzoeker toont niet aan dat er geen mogelijkheid is om Griekse taallessen te volgen en anderzijds verklaart hij Engels te spreken en ook Engelse lessen te hebben gevolgd (gehoorverslag CGVS, p. 9) wat ook een belangrijke troef kan zijn om werk te vinden in aantal sectoren. Voor zover verzoeker zich, wat betreft het gebrek aan integratieperspectieven, beroept op de studie van het Europees Parlement van 2018 naar de integratie van vluchtelingen in Griekenland, Hongarije en Italië, wijst de Raad er vooreerst op dat het om een vergelijkende studie gaat; dat de geciteerde passages uit de studie een aantal algemene conclusies betreffen die een algemeen beeld schetsen van de moeilijkheden die personen met een internationale beschermingsstatus ervaren op het vlak van integratie in de drie landen; maar dat uit de studie niet blijkt dat verzoeker zich in Griekenland in een situatie van materiële deprivatie zou bevinden zoals gedefinieerd in het arrest *Ibrahim e.a.* van het HvJ, nu er op wordt gewezen dat Italië en Griekenland een aantal maatregelen hebben genomen om integratie te bevorderen maar dat er nog steeds problemen zijn.

Met betrekking tot het racisme dat verzoeker heeft ervaren in Griekenland verklaart hij dat omdat hij ongeveer twee maanden als vrijwilliger bij de organisatie *Humans 4 Humanity* heeft gewerkt samen met

anderen in een huis op Moria kon wonen maar dat na een week mensen voor hun huis kwamen betogen tegen hun aanwezigheid maar dat zij nadat de politie was gekomen zij kalmeerden (gehoorverslag CGVS, p. 7-8); dat hij op een feest samen met twee andere personen werd aangehouden door de politie en na twee uur weer vrijgelaten maar zelf niet weet waarom hij werd aangehouden en dat hij verder af en toe racisme ervaarde maar hier geen verdere details over verstrekt. (gehoorverslag CGVS, p. 10). Waar de Raad kan aannemen dat verzoeker met onverdraagzaamheid en uitingen van racisme werd geconfronteerd tijdens zijn verblijf in Griekenland en hieronder leed, stelt de Raad evenwel vast dat, hoe verwerpelijk ook, uit zijn verklaringen en de geciteerde landeninformatie niet blijkt dat hij hierdoor werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het arrest *Ibrahim e.a.*. Verder toont verzoeker niet aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten tegen uitingen van racisme aan zijn persoon nu uit zijn eigen verklaringen blijkt dat de politie tussenkwam toen een aantal mensen tegen hun aanwezigheid in het huurhuis protesteerden (gehoorverslag CGVS, p. 7). De Raad stelt vast dat uit deze incidenten geen gegronde en individuele vrees voor vervolging omwille van zijn ras in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, noch een situatie van verregaande materiële deprivatie in de zin van het arrest *Ibrahim e.a.* van het HvJ, kan worden afgeleid. Ook de geciteerde passage uit het AIDA rapport kan het oordeel van de Raad niet ombuigen nu dit enkel melding maakt van het feit dat (gewelddadig) racisme voorkomt in Griekenland, wat op zich ook niet betwist wordt in de bestreden beslissing en van het feit dat een aantal mogelijk racistisch geïnspireerde incidenten door de autoriteiten in Griekenland worden onderzocht.

Voor zover verzoeker stelt dat hij *“tijdens zijn lopend verzoek om internationale bescherming zelfs geen onderdak heeft gekregen van de Griekse autoriteiten”*; en dat hij *“tijdens zijn verblijf in Griekenland zelf ervaren heeft hoe slecht de verdere opvolging was van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Er was geen werk, geen ondersteuning, geen onderdak, gewoonweg niets. Verzoeker kwam op straat terecht”* poogt hij aan te tonen dat hij niet over huisvesting of een sociale uitkering zal beschikken in geval van terugkeer naar Griekenland. Hij staft zijn stelling met een verwijzing naar een artikel van *Pro Asyl* van 18 april 2019 getiteld *“Get out! In Greece recognized refugees have to leave their accommodation”*.

Vooreerst heeft de Raad hierboven al vastgesteld dat verzoeker nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en dat er geen indicaties zijn dat zijn verblijfsvergunning niet langer geldig zou zijn of dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zijn verblijfsvergunning te verlengen op basis van zijn internationale beschermingsstatus, mits het zetten van een aantal stappen indien nodig.

Waar vervolgens de aangevoerde landeninformatie wijst op een aantal obstakels die personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland ondervinden met betrekking tot het voorleggen van bepaalde documenten met betrekking tot hun persoonlijke status voor het bekomen van een sociale uitkering zoals registratie bij de belastingautoriteiten en een domicilie waardoor deze personen in een vicieuze cirkel kunnen terechtkomen, blijkt hieruit niet dat het absoluut onmogelijk is voor elke persoon die internationale bescherming heeft bekomen in Griekenland om deze documenten te bekomen. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij, nadat hij zijn verblijfsvergunning kreeg, gedurende 2 maanden in een caravan met 5 personen in een kamp in Thessaloniki werd ondergebracht (gehoorverslag CGVS, p. 6) waar hij eten kreeg en een dokter beschikbaar was (gehoorverslag CGVS, p. 7) en waar hij daarnaast nog 90 euro per maand kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder verklaart verzoeker dat hij dit bedrag ontving tot op het ogenblik dat hij Griekenland verliet (gehoorverslag CGVS, p. 10) en dat hij het bedrag nu nog had gekregen mocht hij Griekenland niet verlaten hebben maar dat sommige mensen geen hulp meer kregen na een jaar (gehoorverslag CGVS, p. 10). De Raad stelt vast dat hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat hij beweert in het verzoekschrift, verzoeker wel degelijk toegang heeft gehad tot onderdak nadat hij een status had bekomen. Verder blijkt hieruit ook dat hij gedurende de twee maanden dat hij in Griekenland verbleef als persoon die internationale bescherming geniet in zijn elementaire levensbehoeften kon voldoen.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van RSA/PRO ASYL waarin deze organisatie gevallen heeft opgevolgd van teruggekeerde vluchtelingen uit andere Europese landen naar Griekenland en gedocumenteerd heeft hoe zij dakloos zijn of in precare omstandigheden verblijven in verlaten gebouwen in Athene zonder toegang tot water of elektriciteit wijst de Raad erop dat hieruit niet blijkt dat

de door deze organisatie opgevolgde gevallen zich in dezelfde situatie bevonden als verzoeker, met name een persoon die reeds een uitkering had genoten voor zijn vertrek uit Griekenland, noch dat alle personen met een internationale beschermingsstatus die terugkeren naar Griekenland uitgesloten zijn van een uitkering of huisvesting. Verzoeker toont met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie niet aan, noch blijkt uit het administratief dossier, dat het voor verzoeker onmogelijk zal zijn om de vereiste documenten te bekomen om een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, noch dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn medische problemen stelt hij geen directe toegang te hebben gekregen tot medische zorgen in Griekenland en verwijst hij naar een passage uit het AIDA rapport waarin onder meer wordt gesteld dat toegang tot gezondheidszorg in de praktijk bemoeilijkt wordt door significante tekorten in middelen en capaciteit voor zowel vreemdelingen en de lokale bevolking ten gevolge van de besparingsmaatregelen in Griekenland. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart hij allergische reacties en schimmels kreeg in Moria en daarvoor naar een arts bij een organisatie ging die geneesmiddelen gaf (gehoorverslag CGVS, p. 6), dat hij zelf zelf kocht voor de uitslag op zijn gezicht (*idem*) en dat hij zelf zijn geneesmiddelen moest betalen (gehoorverslag CGVS, p. 7) en legt ter staving een documenten neer van ECRI, een document van *Médecins sans Frontières*, een medisch dossier Fedasil met betrekking tot de dermatologische problemen van verzoeker, twee in het Grieks opgestelde doktersvoorschriften en een visitekaartje van een dokter (administratief dossier, stuk 15). Verder verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud naar een psychiater te gaan voor slapeloosheid en depressie (gehoorverslag CGVS, p. 8) en legt ter ondersteuning een brief dd. 11 december 2019 neer getekend door dokter A.D., psychiatrie.

Met betrekking tot verzoekers medische problemen stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden, die steun vinden in het administratief dossier, stelt dat *“Verder verklaart u dat u in Griekenland huidproblemen maar ook psychische problemen had en dat er geen adequate medische behandeling voorhanden was. Deze verklaringen dienen echter te worden genuanceerd. U stelt immers dat u wel degelijk een keer naar een psycholoog bent gegaan, weliswaar op eigen kosten en dat u na meer dan een jaar in Griekenland, wel een afspraak met een dokter had gekregen in Thessaloniki, maar dat u niet nog eens twee maanden wou wachten alvorens u die dokter kon zien. Bovendien hadden Doctors Without Borders en een andere organisatie u wel medische voorschriften gegeven, maar stelt u dat de zelf niet hielp en dat u ze zelf moest betalen. Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat u van elke vorm van medische bijstand verstoken werd (CGVS, pp. 8-9 & 11).”* Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering op dit punt niet wezenlijk betwist door de loutere stelling dat hij geen directe toegang had tot medische zorgen in Griekenland en het louter herhalen van zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud nu hij daardoor de motieven in de bestreden beslissing niet ontkracht.

Ook uit de door verzoeker neergelegde documenten en bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat verzoeker geen toegang zou kunnen krijgen tot medische verzorging in Griekenland als persoon die in dat land internationale bescherming heeft gekregen noch doet hij daardoor van een bijzondere kwetsbaarheid blijken. Uit het door verzoeker geciteerde AIDA rapport blijkt dat personen met internationale bescherming in Griekenland zowel als Griekse onderdanen moeilijkheden ondervinden inzake toegang tot medische zorgverlening ten gevolge van tekorten in middelen en capaciteit door de besparingsmaatregelen in Griekenland, maar niet dat hen de toegang tot medische verzorging systematisch zou ontegd worden.

Verder wijst de Raad wat betreft de verwijzingen in het verzoekschrift naar informatie met betrekking tot werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg en sociale uitkeringen, er op dat het feit dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende deze aspecten in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete

wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Verzoeker toont dit niet aan.

In dit verband stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie die door verzoeker wordt neergelegd blijkt dat de situatie van personen met internationale beschermingsstatus in Griekenland zeer precair kan zijn en dat zij soms in erbarmelijke omstandigheden moeten overleven maar niet dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder aan wie een status werd verleend niet langer effectief of toereikend zou zijn. Deze landeninformatie, is weliswaar een belangrijk element in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming maar volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker aan te tonen dat indien hij zich opnieuw zou beroepen op haar internationale beschermingsstatus in Griekenland, zich buiten zijn wil om in een situatie van verregaande materiële deprivatie zou bevinden die kan gelijkgesteld worden met onmenselijke of vernederende behandeling.

Tenslotte verwijst verzoeker ter staving van zijn beroep ook nog naar het artikel *"Greece must urgently transfer asylum seekers from the Aegean islands and improve living conditions in reception facilities"* op de website van de Commissaris voor Mensenrechten van de Raad van Europa van 31 oktober 2019 naar aanleiding van haar bezoek aan Griekenland en het artikel *"Greece passes asylum law aimed at curbing migrant arrivals"* gepubliceerd in *The Guardian* van 1 november 2019. De Raad stelt vast dat de geciteerde bronnen weliswaar een ontluisterend beeld scheppen van de omstandigheden voor asielzoekers op de Griekse eilanden, maar dat dit niet relevant is voor de huidige situatie van verzoeker, nu hij een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en het eiland Lesbos kon verlaten nadat hij een status had gekregen in Griekenland. Verder worden geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat verzoeker, als persoon die een internationale beschermingsstatus heeft bekomen in Griekenland, zich verplicht op één van de eilanden zou moeten vestigen in de opvangfaciliteiten voor asielzoekers aldaar.

Wat betreft de overige door verzoeker neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing het volgende: *"Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u neergelegde documenten niet in staat zijn om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De afgedrukte foto's en badge van 'Humans 4 Humanity', evenals de SDkaart met foto's en filmpjes geven weer dat u betrokken was bij de organisatie 'Humans 4 Humanity', en tonen ook schermutselingen tussen verschillende personen en betogers op straat, maar deze elementen aan sich worden hier niet betwist. De twee foto's van in Iran tonen een landschap dat zich eender waar kan situeren en op de andere foto staat u met een blauw oog. Deze foto's zijn geenszins een bewijs van de omstandigheden waarbij u dit blauw oog zou hebben opgelopen. Het visitekaartje van een dokter, de medische documenten (medisch dossier Fedasil, attest opgesteld door het Centrum voor Geestelijke Gezondheid Brugge, voorschrift van Doctors Without Borders, 'Medical Record Sheet' van ERCI, de doktersvoorschriften en het visitekaartje in het Grieks) zijn louter een indicatie van de medische problemen die u zou hebben, maar ze zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen, aangezien uw medische problemen op zich hier niet ter discussie staan. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking op uw identiteit en nationaliteit, dat hier evenmin wordt betwist."* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motivering in de bestreden beslissing ongemoeid laat, dat zij pertinent is en steun vindt in het administratief dossier en neemt deze motivering over.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer in Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie omdat hij volledig afhankelijk zal zijn van overheidssteun en door de onverschilligheid van Griekse autoriteiten, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

2.4.4. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen

een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4.5. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET